

26 OKT. 2001
Deze rubricering is
beëindigd na 50 jr.

~~VERTROUWELIJK~~

Stg. GEHEIM

MAANDOVERZICHT

No 10 1962

BINNENLANDSE VEILIGHEIDSDIENST

V E R T R O U W E L I J K

Maandoverzicht no. 10 - 1962

100

(Tijdvak 1-10-'62 t/m 31-10-'62)

I N H O U D

	blz.
<u>I. Communisme Internationaal</u>	
Economische ordening in het Sowjet-blok.....	1
Werkings sfeer van de "Comecon".....	3
Internationale conferentie van economen.....	5
<u>II. Activiteiten van de CPN</u>	
Geldzorgen van de partij.....	7
De scholing hervat.....	8
Communistische agitatie rond Cuba-affaire.....	10
<u>III. Activiteiten van de communistische hulporganisaties</u>	
Solidariteitsbetuigingen met Cuba en ongecoördineerde protest-acties tegen Amerika.....	13
Tegen de legering van Westduitse troepen in Noordbrabant.....	14
<u>IV. Communistische activiteiten in het bedrijfsleven</u>	
Looneisen en SER-advies.....	15
Terugblik op bedrijfsverkiezing bij Wilton Fijenoord (Schiedam).....	16
<u>V. Andere Groeperingen</u>	
De discussiemogelijkheden in de SWP.....	18
De gespleten Vierde Internationale; streven naar herstel van de eenheid der trotskisten.....	19
De rechts-extremistische beweging "Jong Europa".....	20
<u>Overzicht stakingen, oktober 1962</u>	23
<u>Agenda</u>	24

H O O F D S T U K I

COMMUNISME INTERNATIONAAL

Economische ordening in het Sowjetblok

Direct na het beëindigen van de Tweede Wereldoorlog begon het Stalinbewind ook in Oost-Europa politieke en economische pressie op de "bevrijde" volkeren uit te oefenen, die gaandeweg toenam. De onderdrukking leidde in dit nieuwe machtsgebied van de Sowjet-Unie mede tot bloedige zuiveringen en tot het toepassen van uitbuitingsmethoden.

Een van de instrumenten, waarvan de Sowjet-Russische machthebbers zich bedienden om de volksdemocratische staten nauwer aan zich te binden, was de "Raad voor Wederzijdse Economische Bijstand", in niet-communistische kring meestal de "Comecon" genoemd (afkorting van "Council for Mutual Economic Assistance").

Tot de oprichting van deze Raad werd in januari 1949 te Moskou besloten door vertegenwoordigers van Albanië, Bulgarije, Hongarije, Polen, Roemenië, de Sowjet-Unie en Tsjechoslowakije.

Onmiskenbaar beoogden de communistische leiders met behulp van de "Comecon" zoveel doenlijk westerse invloeden op het Sowjet-imperium te elimineren. Het Kremlin had de Oost-Europese satellieten al van meet af aan het aanvaarden van Amerikaanse economische hulp onder het Marshallplan van 1947 verboden. Van de anti-westerse gedragslijn werd bij de oprichting van de "Comecon" in januari 1949 niet afgeweken. De Raad begon zijn optreden met een uitdrukkelijke stellingname tegen "het dictaat van het Marshall-plan", dat de soevereiniteit van de deelnemende landen en de economische belangen der volksdemocratieën heette te schaden.

Vandaar het communistische initiatief om als reactie op het Marshallplan met de "Comecon" een eigen weg in te slaan, die zou moeten leiden naar het herstel en de verdere ontwikkeling van de nationale economieën der Europese landen van het Sowjetblok, dus onafhankelijk van "kapitalistische" steun en inmenging.

Voor het lidmaatschap van de "Comecon" kwam Joegoslavië vanzelfsprekend niet in aanmerking. Nadat de Bond van Joegoslavische Communisten in 1948 uit het Kominform was gestoten, werd het Tito-regime immers door "het socialistische kamp" geboycot. (Pas veel later - vanaf 1958 - zou het de Joegoslavische Volksrepubliek worden toegestaan waarnemers

naar bepaalde "Comecon"-bijeenkomsten te zenden, hetgeen de Sowjet-Russische leiders door China en Albanië hoogst kwalijk werd genomen.)

Oost-Duitsland verwierf het lidmaatschap van de Raad in september 1950, na de uitroeping van de DDR, de "Duitse Democratische Republiek".

De overige landen van "het socialistische kamp", t.w. China, N.-Korea, N.-Vietnam en Mongolië verkregen in de loop der navolgende jaren bij de "Comecon" slechts de status van "waarnemer".

Medio 1962 kwam daarin alleen verandering voor wat Mongolië betreft. Deze Aziatische satellietstaat van de Sowjet-Unie werd op de in juni j.l. gehouden 16e zitting van de "Comecon" medelid. Op grond van een juist aanvaarde statutenwijziging was namelijk de mogelijkheid geopend, dat voortaan ook niet-Europese "socialistische landen" het "Comecon"-lidmaatschap kunnen verwerven. Het werd echter niet toegekend aan de Chinese Volksrepubliek, de grote Aziatische partner van de USSR.

China's positie t.a.v. de "Comecon"

Waarom de Mongoolse Volksrepubliek voorshands het enige buiten-Europese lid van de Raad is geworden, kan niet met zekerheid worden vastgesteld. Mongolië verkeert door de overvloedige materiële bijstand, die het de laatste jaren van de USSR ontving, zeker vergeleken met N.-Vietnam en N.-Korea, in een uitzonderingspositie.

Communistisch China kan vanzelfsprekend niet op één lijn worden geplaatst met deze kleinere staten. Het is, ongeacht zijn huidige achterstand op economisch en ander gebied, de gelijkwaardige partner van de Sowjet-Unie. Peking wenst kennelijk de handen vrij te houden ten overstaan van de Sowjet-Russische plannen.

In het 25-7-1962 te Praag uitgekomen nummer van het vakbewegingsorgaan "Prace" trachtte een functionaris van de Tsjechoslowaakse plancommissie, dr. J. Vintera, antwoord te geven op een vraag uit lezerskring, waarom China geen lid van de "Comecon" is. Tegen een lidmaatschap van China bestaan zijns inziens geen principiële bezwaren. China's economie had echter nog niet het stadium bereikt, waarin de planning gecoördineerd kan worden met die van de andere socialistische landen. China zou, aldus Vintera, waarschijnlijk voor de naaste toekomst slechts waarnemer op de "Comecon"-bijeenkomsten blijven.

Protest van Albanië

Nadat het conflict tussen de Sowjet-Unie en communistisch Albanië

in oktober 1961 op het XXIIste partijcongres te Moskou openlijk gebleken was, heeft Albanië de "Comecon"-besprekingen niet meer bijgewoond. Het ontbrak op de zitting van december 1961, toen ook China als waarnemer verstek liet gaan. De belangrijke 16e Raadszitting van 6 en 7 juni j.l. te Moskou vond plaats buiten tegenwoordigheid van Albanië en van alle Aziatische "waarnemers", uitgezonderd die van Mongolië.

Aan de vooravond van deze bijeenkomst publiceerde de Raad van Ministers van Albanië een protest tegen het niet uitnodigen van zijn land, waarop het als mede-oprichter en lid recht laat gelden. De Albanese ministerraad achtte de statuten geschonden en het reglement van orde overtreden en verklaarde bij voorbaat de eventuele besluiten van de 16e "Comecon"-zitting onwettig en van onwaarde. Volgens dit openlijke protest had het willekeurig optreden tegen Albanië niets met socialisme gemeen.

Werkingsfeer van de "Comecon"

Onder een systeem van bilaterale handelsverdragen werden de satellietstaten met behulp van de "Comecon" in een van Moskou zeer afhankelijke positie gemanoeuvreerd. De Sowjet-Unie kocht van de volksdemocratieën grondstoffen op tegen prijzen, die veelal ver beneden het peil van de wereldmarkt lagen. Zo kon bijvoorbeeld communistisch Polen worden gedwongen tot voor zijn nationale economie schadelijke kolenleveranties aan Rusland.

Gedurende de periode 1949-1956 fungeerde de "Raad voor Wederzijdse Economische Bijstand" voornamelijk als een soort handelscentrale voor het gehele blok ten bate van de Sowjet-Unie.

De zich eind 1956 in Polen en Hongarije onstuimig manifesterende destalinisatie bracht de "Comecon" in opspraak als instrument van het Stalinbewind. Een Poolse regeringsdelegatie, geleid door Gomulka, wist in november 1956 van de Sowjet-Russische autoriteiten een schadeloosstelling te verkrijgen voor de vroegere kolenleveranties tegen veel te lage prijs. De getroffen regeling behelsde, dat de staatsschulden van Polen aan de USSR als gedelgd werden beschouwd, een stilzwijgende erkenning van de Sowjet-Russische economische uitbuiting in het verleden.

In mei 1958 kwamen er herziene voorstellen tot uitbreiding van de economische samenwerking. De industrialisatie moest worden opgevoerd, de productie der aangesloten landen gespecialiseerd, de hoeveelheid verbruiksgoederen verruimd, waarbij aan de zware industrie voorrang bleef

verleend. Niet minder dan 21 commissies werden ingesteld voor de coördinatie van industrie, mijnwezen, bouwnijverheid, atoomenergie, etc. Tot dusver zijn bij de coördinatie in het Sowjetblok de meeste voorde- ringen gemaakt op het terrein van het olietransport en de distributie van elektrische energie.

In maart 1961 sprak een "Prawda"-artikel over nieuwe typerende kenmerken van de betrekkingen onder het socialistische stelsel en over de wenselijkheid van het door de "Comecon"-landen uitwisselen van de economische plannen "voor een tot 1980 lopende periode".

Evenals bij de oprichting van de Raad in 1949 was geschied, wees het blad op de "vrijwillig aanvaarde coördinatie", ditmaal ten aanzien van deze planning op lange termijn. In tegenstelling tot de verschillen- de Europese gemeenschappen (EEG, EGKS en Euratom) kent de "Comecon" der- halve geen supranationale organen met verordenende bevoegdheden.

De Raad was tegen het einde van 1961 het stadium van plannenmaken nog steeds niet voorbij blijkens de besprekingen op de zitting van 12 tot 15 december te Warschau. Men achtte toen de tijd gekomen om meer ambitieuze doelstellingen te geven aan de economische samenwerking en voorts de planning op lange termijn beter te coördineren voor het ver- wezenlijken van een "echte socialistische arbeidsverdeling" op inter- nationaal niveau.

De 16e "Comecon"-zitting

In de hiervoren reeds vermelde "Comecon"-zitting van 5 en 6 juni 1962 werd een officiële oproep gedaan om via een internationale confe- rentie een gezagsorgaan te vormen voor het behartigen van de handelsbe- langten van alle volkeren, zonder enige discriminatie. Chroestsjow deed kort tevoren in deze richting een suggestie, die een zekere beduchtheid inhield voor de internationale wervingskracht van de Europese Gemeen- schappelijke Markt. Dit communistische voorstel tot "alzijdige econo- mische samenwerking" dient waarschijnlijk vóór alles ter ondersteuning van de campagne, die reeds jaar en dag tegen de EEG wordt gevoerd.

Op deze 16e Raadszitting werd ter voorlopige afronding van de orga- nisatie van de "Comecon" besloten tot oprichting van een uitvoerend co- mité. Dit gaf op zijn eerste bijeenkomst, in juli 1962, o.m. de algemene lijnen aan waarlangs de ontwikkeling van de economische samenwerking tussen de leden-staten zou dienen te verlopen. De tweede vergadering van het uitvoerend comité werd in september j.l. gehouden.

Internationale conferentie van economen

Van 27 augustus t/m 3 september 1962 werd in Moskou een conferentie van marxistische theoretici uit meer dan 20 landen gehouden onder auspiciën van het Sowjet-Russische Instituut voor Wereldeconomie en van het internationale communistische tijdschrift "Vraagstukken van Vrede en Socialisme" (VVS). De beraadslagingen vonden plaats achter gesloten deuren. De deelnemers waren geen officiële vertegenwoordigers van hun communistische partijen. Zij bespraken "problemen van het hedendaagse kapitalisme".

Aan de vooravond van de conferentie gaf de "Prawda" een gedetailleerde marxistische analyse van de politiek en de structuur van de EEG, uitgewerkt in 32 stellingen, alsmede een artikel van Chroestsjow over economische samenwerking en vreedzame economische wedijver, (welke beschouwing van de Sowjet-leider tevens is gepubliceerd in "Vraagstukken van Vrede en Socialisme").

Tot dusver hebben de leiders van de Franse Communistische Partij, in tegenstelling met die van de PCI, de Gemeenschappelijke Markt zonder meer bestreden terwijl de Italiaanse communisten niet bereid bleken om, zoals hun Franse kameraden, alleen maar negatieve actie te voeren. Volgens de Italiaanse partij is er een "democratisch alternatief" op de huidige overheersing van de monopolies in de Gemeenschappelijke Markt.

Zowel de Franse als de Italiaanse communistische houding kunnen steun vinden in de stellingen van het Sowjet-Russische Instituut voor Wereldeconomie voor deze conferentie. Onder these 26 zijn n.l. enige factoren opgesomd, waarvan het, aldus de gekozen formulering, afhangt of de Europese landen zich in de richting van toenemende monopolistische overheersing zullen ontwikkelen dan wel van radicale democratische hervormingen, die de overgang naar het socialisme vergemakkelijken. De verdere ontwikkeling van de landen van de Gemeenschappelijke Markt hangt, zo wordt nog gesteld, af van de strijdbare eenheid van actie en solidariteit van de arbeidersklasse en van de actieve strijd van alle werkende mensen.

De betekenis van het artikel van Chroestsjow is mede gelegen in de bedekte critiek van de Sowjetleider op communistisch China. "Rode Vlag", politiek-theoretisch periodiek van de CP-China, publiceerde de laatste maanden een aantal artikelen waarin o.m. stelling werd genomen tegen "de economen, die meningen verkondigden waardoor de arbeidersklasse dreigde ontwapend te worden ten aanzien van haar dwingende revolutionaire

taken", (die immers niet in de eerste plaats op economisch maar op politiek terrein lagen). Op deze wijze werden waarschijnlijk impliciet de economische denkbeelden van Chroestsjow becritiseerd. Het VVS-artikel van Chroestsjow bevat enkele passages, die aanslaan op deze Chinese onvriendelijkheden. De Sowjetleider veroordeelt daarin lieden "die zich marxisten noemen en die met behulp van spitsvondige argumenten pogen om Lenins belangrijkste conclusie over de noodzaak van de vreedzame economische wedijver tussen het socialistische en het kapitalistische stelsel in discredit te brengen". Een en ander ging vergezeld van Chroestsjows opmerking, dat alleen warhoofden in de mening kunnen verkeren, dat het historisch dispuut tussen socialisme en kapitalisme heden ten dage nog door oorlog kan worden beslecht.

Critiek van Albanië

Na de conferentie der economen deed het Albanese partijblad "Zeri I Popullit" van 19 september een aanval op Arzoumanian, de directeur van het Instituut voor Wereldeconomie en Internationale Betrekkingen der Academie van Wetenschappen van de USSR. Deze had op de slotzitting van de conferentie gesteld, dat de nationalisatie van industrie en bankwezen de strijdleuze van de anti-monopolistische coalitie diende te worden. "Zeri I Popullit" noemde deze stellingname van de "Chroestsjow-groep" in flagrante strijd met de Verklaring van Moskou van december 1960 der 81 communistische en arbeiderspartijen.

H O O F D S T U K I I

ACTIVITEITEN VAN DE COMMUNISTISCHE PARTIJ VAN NEDERLAND

Financiële moeilijkheden

De CPN werd het laatste half jaar bij voortduring geconfronteerd met zware financiële zorgen, die verband houden met een duidelijke vermindering van haar inkomsten en een stijging van haar uitgaven. Een der knelpunten is de kwestie van de salariëring. Zowel het lagere als het hogere personeel van de partij-instellingen heeft er jaar en dag in berust, dat gebrek aan middelen van de CPN tot "onderbetaling" van hun functies leidde. Ongeschoolden bleken in de burgermaatschappij dikwijls meer te verdienen dan gekwalificeerde krachten bij de partij. Zelfs voor enkele vooraanstaande communisten was de maat van hun idealisme en opofferingsgezindheid vol. (Zo zegde b.v. Berend Blokzijl zijn baantje bij "De Waarheid" op.) Bekend is, dat in vele gezinnen van vrijgestelde kaderleden der CPN een vrijwel permanente armoede heerst, waardoor niet zelden uit zuinigheidsoverwegingen warme maaltijden worden overgeslagen. Slechts in die gezinnen waar de vrouw ook buitenshuis werkt, wordt een redelijk bestaansniveau bereikt.

De partijleiding kon met het zoeken naar een oplossing niet langer talmen, ook omdat de aanvragen om ontslag van personeelsleden onrustbarend toenamen. Bovendien stuitte het aantrekken van nieuw personeel op steeds meer obstakels vanwege de zeer lage salarissen, die men sollicitanten in het vooruitzicht stelde. Het is de ironie van het lot, dat de CPN, in het algemeen actie voerende voor hogere lonen, het eigen personeel geen behoorlijke salariëring kan bieden.

Aangezien in de communistische drukkerijen uiteraard de contractlonen van de grafische bedrijfstak gelden, die veelal hoger zijn dan de hongerloontjes van de andere, naar functie en bekwaamheid vaak belangrijker CPN-functionarissen, ligt het voor de hand dat een sfeer van afgunst de onderlinge verstandhouding van het CPN-personeel schaadt.

De financiële moeilijkheden worden overigens door nog meer factoren bepaald. Een daarvan is de peperdure behuizing in het gebouwencomplex Felix Meritis. Dit complex werd kort na de oorlog aangeschaft toen het de CPN nog goed ging en een "communistisch Nederland" voor het grijpen

leek. Al sedert lange tijd is Felix Meritis een steeds zwaarder juk op de smaller wordende schouders van de CPN geworden. Het kan echter om prestige-redenen moeilijk worden prijsgegeven.

Voorts is het dagblad "De Waarheid" een bodemloze put geworden. Nog elk jaar vermindert het aantal betalende abonnees en loopt de advertentieopbrengst terug. Ook de post handelsdrukkerij levert de communistische drukkerijen allengs minder op. In partijkringen werd veel critiek geuit op Louis Henri Koning, die als directeur van partijdrukkerij Heiermann & Co volkomen zou hebben gefaald.

Zoals hiervoren reeds werd beschreven, zag de partijleiding zich ook nog genoodzaakt de salarissen wat op te trekken. Dit is op bescheiden wijze met ingang van 1 september gebeurd. In het kader van deze salarismaatregelen voerde de partijleiding, waar dit mogelijk was, een reorganisatie door, die hier en daar tot ontslag van (minder bekwaam) personeel heeft geleid.

Om aan de moeilijkheden van het verlies op verlies lijdende CPN-dagblad het hoofd te bieden zal de abonnementsprijs met 2 cent per week worden verhoogd, wat bij het huidige aantal abonnees per jaar ongeveer f 25.000,-- zou moeten opleveren. Voorts zal de vrijdagse colportage-krant van 10 op 15 cent worden gebracht en zal de zaterdagkrant met twee pagina's minder uitkomen. In plaats van de verschillende vakbondsblaadjes gaat een centrale "Centrum"krant verschijnen. Bovendien krijgt het weekblad "Uilenspiegel" ter vereenvoudiging van de werkzaamheden hetzelfde formaat als de Centrum-krant. Het winnen van nieuwe Waarheid-abonnees is thans een zaak van hoogste prioriteit geworden. De werkwijze van de landelijke werfleiding schijnt nogal te zijn becritiseerd, zodat daarin wel enige mutaties zullen plaatsvinden.

"De Waarheid" van 15 oktober publiceerde een communiqué waarin het partijbestuur mededeelde zich op 13 oktober over de toestand van "De Waarheid" te hebben beraden. In deze bekendmaking wordt de partij opgeroepen de handen ineen te slaan voor het behoud van het eigen dagblad en ten behoeve van een "hoogst noodzakelijke financiële versterking van de krant" de gestelde taken (5000 nieuwe abonnees en f 175.000,-- voor het donatiefonds) te volbrengen.

De scholing

Direct na de zomervacantie heeft het partijbestuur, zoals gebruikelijk, de "scholingsbel" geluid. Met een goede scholing moet getracht

worden het chronisch tekort aan politiek onderlegd CPN-kader te bestrijden. Dit kader vormt de onmisbare schakel tussen de top en de basis van de partij. Het program omvat dit jaar de scholing voor het partijkader, voor de afdelingen en de bedrijfsgroepen en de zogenaamde zondagochtend-scholing.

De voor kaderscholing aangewezen partijgenoten zijn doorgaans leden van de districtsbesturen, soms echter ook jonge veelbelovende partijgenoten. Het aantal personen, dat in staat is een kaderscholingscursus te leiden is uiterst beperkt. Zij worden aangesteld door het partijbestuur.

In Amsterdam wordt (gedurende oktober) een zgn. maandscholing gegeven, waaraan een 10-tal kaderleden deelneemt. Op hoger niveau zou bovendien nog een tweemaandelijks scholing worden georganiseerd. De basischoling in de afdeling en de bedrijfsgroep is bedoeld voor de gewone partijgenoten. Hiervoor kunnen ook niet-partijleden worden uitgenodigd. De leiding berust meestal bij een der bestuursleden van de betreffende afdeling c.q. bedrijfsgroep.

De hiervoren genoemde scholing op zondagochtend is nieuw en wordt voorlopig alleen in Felix Meritis gegeven. Zij is voor iedereen toegankelijk en er zullen actuele politieke vraagstukken worden behandeld. In een circulaire wordt gesproken over "zondagmorgenlezingen", die zullen worden verzorgd door een "Instituut voor politieke ontwikkeling".

Het scholingsseizoen 1962-1963 werd op 21 september j.l. geopend met een bijeenkomst van de cursusleiders van de districten. Op verschillende nadien gehouden vergaderingen is gebleken, dat de partijleiding de "eenheidspolitiek" ook bij deze scholing centraal wil stellen. Zij is namelijk van mening dat de scholing een belangrijk medium is om de partijgenoten met het eenheidsstreven vertrouwd te maken.

Als scholingsmateriaal zal worden gebruikt: "Communisme, de wereld van morgen" (het ontwerp-program van de CPSU); Lenins "De linkse stroming, een kinderziekte van het communisme"; "Het anti-monopolieprogram der CPN" en enkele deeltjes uit de Pegasus-serie "De grondslagen van het marxisme-leninisme". Bovendien zal ten behoeve van de scholing, speciaal ter toelichting van de eenheidspolitiek der partij, een brochure worden uitgegeven van de artikelen, die Paul de Groot medio september in "De Waarheid" publiceerde onder de titel "Lektuur van de Ziekenkamer".

De scholing komt in de meeste districten momenteel langzaam op gang.

De leiders worden geconfronteerd met het oude probleem hoe de mensen bij elkaar te krijgen. Met name aan de basis van de CPN is de belangstelling gering. Men probeert dit vraagstuk soms op te lossen door de scholing te houden in aansluiting op andere partijactiviteiten, zoals colportagetochten.

"Handen af van Cuba"

De gebeurtenissen rond Cuba noopten de CPN-leiding haar agitatie met kracht op dit bijzondere front in te zetten. Van meet af aan werden hierbij alle registers van het propaganda-orgel opengetrokken. Dagenlang ruimde "De Waarheid" de kolommen van haar voorpagina in om blijk te geven van de trouw der CPN aan Chroestsjow en diens "vredelievende" politiek. De "agressieve" maatregelen van de Amerikaanse president, o.a. uitgekreten voor "imperialistische dolleman", werden fel gelaakt. Veel aandacht werd vooral besteed aan de verklaring van Chroestsjow van 24 oktober, die daags daarop in "De Waarheid", als bijdrage van de Moskouse correspondent Gerard Pothoven, werd verwerkt tot hoofdartikel.

De aanhang der CPN was reeds in "De Waarheid" van 23 oktober opgeroepen tot het houden van demonstraties en het zenden van protesten naar de Amerikaanse Ambassade, alles onder de leuze "handen af van Cuba".

Eerst op 25 oktober wijdde het dagelijks bestuur van de partij een speciale zitting aan de Cubaanse crisis. Een desbetreffend communiqué werd nog dezelfde dag gepubliceerd. Het Amerikaanse optreden werd hierin nogmaals als een grove schending van het internationale recht gehekeld. Alleen het vastberaden optreden van de Sowjet-Unie en de protestacties over de gehele wereld hadden het uitbreken van een oorlog tot dusver verhinderd.

Het dagelijks bestuur sprak zich dan ook uit voor het verbreden van deze acties in Nederland en wees op de noodzaak van eensgezind optreden van alle vredelievende mensen, "in het bijzonder van de linkse krachten in ons land", bijvoorbeeld in bedrijf en vakbeweging.

Reeds aan de vooravond van deze oproep tot brede acties met anderen hadden "De Waarheid" ingehaakt op een uitspraak van - wat het blad noemde - "het PvdA-orgaan Het Vrije Volk". Deze courant had n.l. opgemerkt, dat Amerika in strijd met het internationale recht handelde door in vredestijd Cuba te blokkeren. Daags daarop moest de spreekbuis van Paul de Groot evenwel melden, dat de PvdA-leiding zich van dit standpunt had gedistancieerd. In een later commentaar werd deze tegenspraak

door "De Waarheid" uitgelegd als een bewijs van de zich binnen de PvdA voltrekkende "scheiding der geesten".

De bedoeling van deze opmerking was klaarblijkelijk te suggereren, dat zich in de gelederen van de PvdA wel degelijk "linkse krachten" doen gelden, die door de leiding in deze partij worden onderdrukt. "De Waarheid" moest - na Chroestsjows brief aan de Amerikaanse president van zondag 28 oktober - de volgende dag nogmaals bakzeil halen. Tot dan toe waren president Kennedy's beweringen over de aanwezigheid van Sowjet-Russische raketbases op Cuba "verzinsels" genoemd. Thans moest het CPN-dagblad zijn lezers vertellen, dat er inderdaad raketbases op Cuba waren en dat de Sowjet-regering had beloofd deze op korte termijn te zullen ontmantelen. Met Chroestsjow sprak "De Waarheid" echter slechts over het terugtrekken van "defensieve wapens", die op verzoek van Castro door de Russen waren verstrekt om aan Amerikaanse bedreigingen het hoofd te kunnen bieden.

Om Chroestsjows terugtocht te dekken deed de partijpers het voorkomen alsof de Sowjet-premier een eclatante overwinning had geboekt. "De defensieve wapens werden overbodig nu eindelijk, na vier jaar, door de Verenigde Staten de verplichting werd aangeaan de Cubaanse grenzen te respecteren". De Sowjet-Unie had daarmee bereikt, wat zij in feite steeds had gewild, zo verzekerde het CPN-orgaan zijn trouwe lezerskring.

"CPN-top" in Moskou

Op de "Cuba-zitting" d.d. 25-10-1962 van het dagelijks bestuur der CPN ontbraken twee vooraanstaande functionarissen t.w. Henk Hoekstra en Marcus Bakker.

Verschillende aanwijzingen duiden erop, dat beiden vrij onverwacht naar Moskou werden ontboden, waarheen zij per KLM op 24 oktober vertrokken. Zo moesten de formaliteiten voor de reis op het allerlaatste moment en met grote spoed worden vervuld.

In "De Waarheid" van 23 oktober - de dag voor het vertrek - werd nog aangekondigd dat Hoekstra op donderdagavond 25 oktober zou spreken op een afdelingsvergadering te Amsterdam. Hoewel over het doel van de reis niets met zekerheid bekend is, lijkt het waarschijnlijk dat met name de jongste mutaties in de partijleiding er de aanleiding toe zijn. (Zo als vermeld in het vorige MO bevindt Paul de Groot zich al sedert 25 september in de Sowjet-Unie.)

In partijkringen en in "De Waarheid" wordt rond het bezoek van De Groot aan de USSR stilzwijgen bewaard. Het is niet onmogelijk dat slechts enkele personen uit de partijleiding van zijn verblijf in de Sowjet-Unie op de hoogte zijn. In het SWP-orgaan "De Brug" van 20 oktober is daarentegen wel gewag gemaakt van het feit, dat "P. de Groot alweer naar Moskou vertrokken is".

H O O F D S T U K I I I

ACTIVITEITEN VAN DE COMMUNISTISCHE HULPORGANISATIES

Blokkade van Cuba

De Cubaanse crisis - als acute oorlogsdreiging - was zo kort van duur, dat de communistische organisaties in Nederland geen kans hebben gezien hun protest-acties tegen de Amerikaanse blokkade-maatregelen te coördineren, hoewel hiervoor wel moeite werd gedaan. In Felix Meritis werd druk vergaderd en ook elders overlegden communistische kaderleden onderling wat zou kunnen worden ondernomen om de Amerikanen de voet dwars te zetten en "de vrede te redden".

Bestuurders in verschillende steden zochten contact met het hoofdkwartier in Amsterdam, doch daar bleek men evenzeer door de gebeurtenissen te zijn overrompeld en er was geen plan-van-actie. De plaatselijke bestuurders waren dus grotendeels op zichzelf aangewezen, zodat op de 23e oktober - de meest kritieke dag - slechts hier en daar traag een kleine actie op gang kwam: wat extra-colportage met "De Waarheid", die in grotere oplage was gedrukt; wat jongelui, die met pamfletten liepen. In Amsterdam, Den Haag en Rotterdam groepten in de avond enige tientallen personen samen bij de Amerikaanse Ambassade, c.q. het Consulaat. Een ANJV-bestuurder uit de Maasstad, die bij deze gelegenheid op straat een toespraak wilde gaan houden, werd door het publiek aan de politie overgegeven.

Na de 23e verminderde de spanning snel, toen duidelijk werd, dat de Sowjet-Unie geen militair conflict zou riskeren. Uiteraard gingen de CPN c.s. echter voorlopig met de reeds begonnen acties door: in Amsterdam, Groningen en in de Zaanstreek verzamelden de communisten handtekeningen onder protestverklaringen, die aan de Amerikaanse vertegenwoordiging in Den Haag zouden worden gezonden. Elders werden huis aan huis of bij bedrijven pamfletten verspreid. In Amsterdam organiseerde het ANJV, op 24 oktober met toestemming van de gemeente een (rustige) demonstratie voor het Amerikaanse Consulaat op het Museum-plein. Er verschenen ongeveer 500 personen. De ANJV-hoofdbestuurder Roel Walraven voerde het woord.

In Den Helder werd door de politie ingegrepen, toen bleek, dat bij een militaire post pamfletten waren afgegeven. Onder andere in Utrecht werd hier en daar de leus gekalkt: "Handen af van Cuba". Op een huizenblok-in-aanbouw te Oostzaan hielden circa 40 bouwvakkers een protest-staking van één uur.

In het algemeen zijn de acties zeer tam verlopen. Van orde verstoring of "relletjes" was geen sprake, ofschoon in de organisaties daarover nog wel suggesties zijn gedaan.

Verzetsbeweging

De agitatie van Verenigd Verzet 1940-1945 tegen de legering van Westduitse troepen in het Brabants dorp Budel, waarvan reeds in MO 7/8-1962 melding werd gemaakt, duurt voort. Nog steeds wordt getracht protestkaarten aan de man te brengen en adhaesiebetuigingen met het door Wijnen en Brassier aan de Kamerleden gezonden protestschrijven te verzamelen. Daarnaast besteedt "De Waarheid" voortdurend aandacht aan de "kwestie-Budel". Op 20 oktober j.l. werd bijna een hele pagina aan dit onderwerp gewijd onder de kop "Verzet van volk verspert Wehrmacht, nog steeds de weg naar Budel". De gevoerde actie, zo werd gesuggereerd, had tot nu toe legering van Duitse militairen op Nederlands grondgebied voorkomen. Niet alleen in het partijdagblad maar ook in publicaties van de onder supervisie van Verenigd Verzet werkende concentratiekampcomité's en in het bulletin van het Protestcomité Vrijlating Oorlogsmisdadigers wordt aandacht aan de actie geschonken.

was aanvankelijk van samenwerking tussen Verenigd Verzet 1940-1945 en de gelijkgezinde Nederlandse Vredesraad weinig te bespeuren, thans is gebleken, dat de vredesraad de actie daadwerkelijk tracht te steunen door het verzamelen van adhaesiebetuigingen en het verspreiden van protestkaarten. De "storm van verzet" die volgens "De Waarheid" tegen de plannen van de Nederlandse regering is opgestoken bleek in feite niet meer dan een flauw briesje. Het CPN-dagblad probeerde "oud nieuws" als actueel te verkopen. Op 13 oktober j.l. publiceerde het een aantal namen van personen, die "in de laatste tijd" adhaesie zouden hebben betuigd met het schrijven van Wijnen en Brassier. Merendeels ging het echter om namen van lieden, die reeds in juli '62 aan het protestschrijven bijval hadden betuigd.

H O O F D S T U K I V

COMMUNISTISCHE ACTIVITEITEN IN HET BEDRIJFSLEVEN

De loonpolitiek

Op sociaal-economisch gebied stond ook de afgelopen maand de propaganda van de CPN en het Centrum van Eenheid en Klassenstrijd (de voormalige EVC'58) in het teken van de loonherzieningen, die in sommige bedrijfstakken op stapel staan. In pamfletten, gestencilde bedrijfsblaadjes, de bondsbladen van het Centrum en in "De Waarheid" werd de kwestie van vernieuwing van enkele c.a.o.'s per 1 januari 1963 (vooral die voor de metaalindustrie) op de bekende agitatorische wijze aan de orde gesteld. De tendens daarvan was zoals gebruikelijk: wantrouw het georganiseerd overleg (regering, werkgevers en topleiding van de vakverbonden) en voer de loonstrijd in de bedrijven door gemeenschappelijke actie van alle werknemers. (De communisten staan dan wel gereed om de leiding in handen te nemen.)

Vooraf de volgende feitelijkheden werden in de communistische geschriften van commentaar voorzien:

De regering vroeg advies aan de SER over de begrenzing van de stijging van de loonkosten in 1963. In de vergadering van de federatie van werkgevers in de metaal- en electrotechnische industrie, op 28 september te Scheveningen gehouden, stelde Ir. Van der Pols dat de lonen in 1963 weinig kunnen worden verbeterd en verruiming van de vrije tijd thans onverantwoord zou zijn. De ANMB(NVV) gaf eind september een manifest uit, volgens hetwelk de loononderhandelingen moeizaam zullen worden. De metaalbonden van NVV, KAB en CNV hebben hun voorstellen bij de Vakraad voor de metaalindustrie ingediend. Daar de looptijd van de c.a.o. op één jaar is gesteld, heeft de ANMB niet de verkorting van de werktijd overgenomen uit zijn actie-program, dat op een 3-jarig contract was afgestemd.

Veel van de communistische agitatie is echter vergeefs geweest, nu gebleken is, dat het SER-advies (tegen de oorspronkelijke verwachting in) toch ruimte zal laten voor loonsverhoging in 1963.

Rechtsbijstand en Centrum-pers

De interne activiteit van het Centrum was de laatste tijd o.m.

gericht op het Bureau voor Rechtsbijstand en de uitgifte van de periodieken. Het Bureau, dat de rechtskundige bijstand voor de leden van de Centrum-bonden en andere gegadigden verzorgt, wordt sedert 1 mei 1961 afzonderlijk geadministreerd. In het Noorden en Oosten van het land heeft het Bureau alleen nog enkele correspondentschappen. Buiten Amsterdam bestaan kantoortjes in Rotterdam en Den Haag. Het is de leiding tot dusverre niet gelukt de aan het Bureau verbonden kosten enigszins te drukken. Over 1961 moest het Centrum met f 30.000,-- bijspringen. De Centrum-staf besloot dan ook hogere tarieven te laten berekenen. Mede in verband daarmee kwam een 30-tal personen, onder wie de bezoldigde krachten en losse medewerkers van het Bureau, op 13 oktober te Amsterdam in vergadering bijeen. Hierbij werd o.m. instructie gegeven door de juridisch adviseur Mr. M.D. Proper. Ook de medisch adviseur, B.S. Polak, was present.

Wat de Centrum-periodieken betreft, is thans een plan in de maak om de bedrijfsgewijze uitgifte te staken - dus geen afzonderlijke bladen voor metaalbewerkers, bouwvakarbeiders e.d. meer - en daarvoor in de plaats één algemeen maandblad voor alle voormalige bedrijfsbonden uit te geven. Deze plannen werden o.m. besproken op een bijeenkomst van de "centrale redactie-commissie". Deze is samengesteld uit de redactie-commissies der afzonderlijke bladen; hun taak is het om nieuws uit de bedrijven als kopij voor de Centrum-pers te verzamelen en zij worden dan ook niet aan de kant gezet. Hoewel er op vergaderingen in CPN-verband voortdurend op werd aangedrongen met de Centrum-periodieken te werken, kwam het er in de praktijk op neer, dat de verspreiding en de betaling van de bladen toch hoofdzakelijk een zorg van de bedrijfsbonden bleef, voor zover althans de plaatselijke afdelingen daarvan niet waren uiteengevallen.

Terugblik op een bedrijfsverkiezing

In oktober jl. werd aan de poort van Wilton Fijenoord het CPN-bedrijfsblaadje "de Wilton-koerier" verspreid. Het nummer bevat reacties op het "anti-communisme" in een brief, die een districtsbestuurder van de ANMB(NVV) aan de leden zond na de verkiezing van 4 bestuursleden voor de afdelingskas bij de werf Wilton Fijenoord op 30 augustus jl. (De afdelingskas is belast met de uitvoering van de ziekte-wet.)

Deze NVV-bestuurder wees de leden op de gevolgen van het tekort

aan interesse, door het merendeel der georganiseerde werknemers voor die verkiezing aan de dag gelegd. Van de ongeveer 4.000 kiesgerechtigden had slechts circa 25 % de moeite genomen zijn stem uit te brengen. (Van de erkende bonden heeft alleen het NVV al 1800 leden onder de werknemers bij dit bedrijf.)

Voor de ongeorganiseerden werd met drie "vrije lijsten" deelgenomen, elk met een CPN-er als enige kandidaat. Een dezer lijsten, met de communist G. Sterkman als enige kandidaat, kreeg 401 stemmen (dus 40 % van het totaal), de beide andere verzamelden resp. 14 en 17 stemmen. Op de NVV-lijst werden, op 2 kandidaten, resp. 276 en 125 (totaal 401) stemmen uitgebracht; de CNV-candidaat verkreeg 200 stemmen. De kiescommissie verklaarde 2 NVV-ers, 1 CNV-er en G. Sterkman gekozen. Hadden de communisten hun kandidaten anders kunnen verdelen (achteraf spraken sommige CPN-bestuurders van een gemiste kans), dan waren er waarschijnlijk 2 CPN-leden bij het te verkiezen viertal geweest, en dat terwijl de CPN onder de werknemers bij deze scheepswerf slechts een handjevol aanhangers telt. Dat Sterkman 40 % van de uitgebrachte stemmen op zich wist te verenigen, is louter een gevolg van het feit dat zeer vele georganiseerde werknemers uit onverschilligheid niet van hun stemrecht gebruik hebben gemaakt.

Dergelijke bedrijfsverkiezingen hebben uiteraard een ander karakter dan die voor openbare colleges en het is stellig niet zo, dat alle werknemers zich daarbij uitsluitend door politieke motieven laten leiden. De CPN echter is er altijd als de kippen bij om met een voor haar "bruikbare" uitslag van een bedrijfsverkiezing politieke propaganda te voeren, de leiding van de bonafide bonden verdacht te maken en tezelfdertijd het moreel in de eigen gelederen te versterken.

H O O F D S T U K V

ANDERE GROEPERINGEN

De Socialistische Werkers Partij - SWP

Gelegenheid tot discussie

De leiding van de SWP heeft steeds veel sympathie getoond voor de destalinisatiepolitiek van Chroestsjow. Vooral verschijnselen als dogmatisme en persoonsverheerlijking achtte zij ernstige gevaren voor de communistische beweging. Toch heeft zij nooit geaarzeld zich kritisch uit te laten over de haars inziens ondemocratische wijze waarop Chroestsjow zich van de zgn. anti-partijgroep ontdoed en over zijn rol op de conferentie van Moskou der 81 partijen van november 1960.

De leiders van de SWP staan namelijk op het standpunt, dat het op dergelijke conferenties tot stand komen van bindende beslissingen voor alle partijen, met terzijdestelling van minderheidsstandpunten, zeer bedenkelijke kanten heeft.

De "socialistische wereld" is er, naar de mening van de huidige SWP-leiders, meer bij gebaat bestaande meningsverschillen openlijk te erkennen en beginselen te ontwikkelen, die niettegenstaande deze divergentie de basis kunnen vormen voor goede politieke en economische betrekkingen onderling.

Deze instelling heeft er toe bijgedragen, dat de redactie van "De Brug" in de afgelopen maanden de kolommen van haar blad openstelde voor reacties van politieke tegenstanders als de links-socialist J. Engels (n.a.v. een beschouwing over diens boek "De socialisten en de oorlog") en van de trotskist Sal Santen. Santen reageerde op beschouwingen in het blad over Kardelj's boek "Het Socialisme en de oorlog".

Aan zijn weerwoord gaat een inleiding van de redactie vooraf, waarin deze nogmaals pleit voor bediscussiering van de geschillen binnen de arbeidersbeweging in tegenstelling tot "de stalinistische verstikking", die tientallen jaren achtereen het gesprek onmogelijk maakte. Dit betekent uiteraard niet, zoals de redactie ten overvloede opmerkt, dat de afwijkende opvattingen van de inzenders haar instemming hebben.

Sal Santen, die bestuurslid van de trotskistische Vierde Internationale is, laat van zijn kant duidelijk uitkomen de hem geboden mogelijkheid tot discussie bijzonder op prijs te stellen. Hij geeft de verzekering, dat de trotskisten zich gaarne in de communistische partijen zullen laten opnemen als deze het bestaan van interne stromingen willen aanvaarden.

Streven naar herstel van de eenheid der trotskisten

Sinds 1953 is de trotskistische beweging verdeeld in een orthodoxe en een revisionistische stroming. Ook in deze beide hoofdstromingen bestaan nog weer interne verschilpunten.

De voornaamste aanleiding voor deze splitsing was de "intredepolitiek", ingevoerd op instigatie van Michel Raptis alias Pablo, de toenmalige secretaris-generaal van de Vierde Internationale. De leden van de landelijke secties der Vierde Internationale moesten "integreren" in de grote massaorganisaties, socialistisch of communistisch al naar gelang van het land. Voor Nederland bijvoorbeeld betekende het toepassen van de intredepolitiek lid worden van de FvdA en het NVV.

Een groot aantal trotskisten was het, afgezien nog van andere bezwaren tegen Pablo, niet eens met diens beleid en wenste de orthodox-trotskistische lijn te blijven volgen. De orthodoxen verenigden zich in een Internationaal Comité, in trotskistisch jargon bekend als het IC. Pablo bleef tot zijn arrestatie (op 10 juni 1960 te Amsterdam) aan het hoofd staan van het Internationaal Secretariaat, de andere stroming, die de trotskisten kortweg aanduiden als het IS. Gedurende de laatste jaren zijn zowel in de kringen van het IC als van het IS stemmen opgegaan om weer tot één onverdeelde Vierde Internationale te geraken.

Eerst nadat Pablo, die voor de afgescheiden trotskisten het voornaamste struikelblok vormde, door de omstandigheden van zijn gevangenschap en zijn daarop gevolgde vestiging in Noord-Afrika, feitelijk was uitgeschakeld, hervatten beide richtingen hun herenigingspogingen. Dientengevolge kwam een gemeenschappelijk comité tot stand, samengesteld uit een gelijk aantal vertegenwoordigers van beide richtingen. Dit "Parity committee" nam, naar het Amerikaanse trotskistische orgaan "The Militant" vermeldt, in zijn eerste vergadering reeds beslissingen die mogelijk belangrijke gevolgen kunnen hebben. ("The Militant" is het orgaan van de Socialist Workers Party, een trotskis-

tische organisatie in de Verenigde Staten, wier denkbeelden gedekt worden door de IC-richting doch die daarbij niet aangesloten is omdat een Amerikaanse wet zulks niet toestaat.)

Het pariteits-comité besloot in de eerste plaats een gemeenschappelijke bijeenkomst (congres?) te gaan houden, waarop over de trotskistische geschilpunten zal worden gediscuteerd om tot hereniging te komen. Het comité besloot reeds onmiddellijk aan te vangen met gemeenschappelijke acties, o.a. voor de openlijke rehabilitatie in de Sowjet-Unie van Leon Trotsky en al de andere slachtoffers van Stalins terreur. Tevens wil men gezamenlijk ijveren om het goed recht van koloniale revoluties aan te tonen.

De redactie van "The Militant" begroet deze besluiten met vreugde en is kennelijk hoopvol gestemd ten aanzien van de resultaten. Zij kondigt aan activiteiten, voor zover deze van meer dan regionaal belang zijn, te zullen publiceren, waardoor de kans bestaat dat voortaan ten aanzien van ontwikkelingen in de Vierde Internationale wat minder geheimzinnigheid wordt betracht. Tot nu toe werd in de trotskistische pers een grote reserve in acht genomen zelfs voor wat de publicatie achteraf van feiten en data betreft.

Rechts-extremisme

Jong Europa

Sedert enige tijd worden in ons land vanuit België afkomstige pamfletten van de beweging "Jong Europa" verspreid. Als vertegenwoordiger voor Nederland staat daarin vermeld Tymon Balk Mzn. te Groningen. Tot goed begrip van deze recente activiteit van "Jong Europa" moge het volgende dienen.

In september 1960 trad in België een uiterst rechtse beweging, de "Mouvement d'Action Civique" (MAC), in de openbaarheid. De MAC zegt te streven naar de vorming van een Europese natie op basis van de volksgemeenschappen en van een Europese staat, zich uitstreckende van Brest tot Boekarest. Europa zal strijd moeten voeren zowel tegen "het Sowjet- als tegen het Yankee-materialisme" en door een sociale en politieke revolutie de versleten democratie moeten vervangen. Een sterk Europa zal een gewapende neutraliteit in acht moeten nemen tussen de beide grote machtsblokken.

De NAVO, waarin de Verenigde Staten domineren, zal slechts zolang

in stand dienen te worden gehouden, totdat Europa zelf sterk genoeg is. Bovendien zal Europa uit het "Uno-circus" moeten treden, aangezien de Uno de ondergang van Europa beoogt.

Het "Manifest aan de Europese natie", waaraan het vorenstaande is ontleend, betitelt fascisme en nazisme als historische door de tijd achterhaalde verschijnselen.

De MAC beschikt over een tweeledig orgaan aanvankelijk geheten "Nation Belgique - Nation Europe", waarin respectievelijk aandacht wordt gewijd aan specifiek Belgische en aan Europese politieke problemen. De aanduiding "Nation Europe" werd in november 1961 gewijzigd in "Jeune Europe", tevens de naam van een internationale rechts-extremistische organisatie met vertakkingen in een aantal West-Europese landen. De MAC heet thans "Jeune Europe" voor de frans-talige gebieden.

De beweging "Jong Europa" is de organisatie voor Nederland en voor de Nederlands-sprekende aanhang in België. Het gelijknamige orgaan verscheen voor het eerst in december 1961. Aan het hoofd van deze Nederlands-Vlaamse organisatie staat, naar het zelf meldde, een "Leiding Nederlandse Gouwen", waarvan zowel personen van Belgische als van Nederlandse nationaliteit deel uitmaken. Een "Centrale Dienst", zetelende te Brussel onder leiding van Jean Thiriart, zou de coördinatie moeten verzorgen tussen de "Jong Europa"-bewegingen in de verschillende Europese landen.

Ondanks het feit, dat "Jong Europa" fascisme en nazisme als anachronismen betitelt, verschijnen in zijn bladen regelmatig boekaanbellingen e.d. waaruit duidelijk de nazistische/fascistische sympathieën naar voren komen. Het betreft hier:

De aankondigingen van twee boeken van de Britse fascistische leider Sir Oswald Mosley, "Europe, faith and plan" en "Right or wrong", waarbij wordt opgemerkt dat Mosley's beweging uitgesproken Europees is. Elders wordt gesproken van "onze kameraad Mosley".

De vermelding van "Wir rufen Europa", een werk van Theodor Soucek, een voormalige Oostenrijkse nazi.

Een advertentie van "Nation Europa", een neo-fascistisch Duits maandblad (medewerker o.a. Paul van Tienen), hetgeen eertijds gold als de spreekbuis van de Europese Sociale Beweging (ESB).

Een mededeling omtrent het Italiaanse orgaan "Ordine Nuovo", dat "strijdt voor een nieuw Europa". Het betreft hier het maandblad van de te Rome gevestigde neofascistische beweging het Studie Centrum, eveneens genaamd "Ordine Nuovo", waarin personen afkomstig uit de in

het Italiaanse parlement vertegenwoordigde neo-fascistische partij "Movimento Sociale Italiano (MSI)" zijn verenigd.

Veelzeggend is ook dat "Jong Europa" in nauw contact staat met de O.A.S. (Organisation de l'Armée Secrète).

Reeds in augustus 1961 nam "Nation Belgique" in zijn kolommen een communiqué van deze door zijn terroristische acties bekende organisatie op, waarin om steun werd verzocht. In een latere editie werd gemeld, dat "Jong Europa" de clandestiene Franse anti-gaullistische publicaties in België zou herdrukken.

Het communiqué no. 5 van de beweging maakte gewag van de oprichting van "Cellules d'action", gevormd door de meest geharde elementen, belast met het voeren van de directe actie. De sympathie en de verbondenheid van "Jong Europa" met de O.A.S. komt duidelijk tot uiting door de in het orgaan opgenomen slagwoorden: F.L.N. = Moskou, O.A.S. = Europa.

De aanhangers van "Jong Europa" mogen nu wel beweren dat zij geen fascist zijn - zij het onder de toevoeging : d.w.z. geen fascist in de gewone zin van het woord - , uit het bovenstaande blijkt duidelijk het rechts-extremistische en fascistische karakter van deze organisatie.

Zoals in de aanhef reeds werd vermeld, worden thans ook in Nederland pamfletten - en vermoedelijk eveneens exemplaren van "Jong Europa" - verspreid.

De Nederlandse pers vestigde hierop reeds de aandacht; zoals te verwachten was bleef het communistische dagblad "De Waarheid" hierbij niet achter. Het deed zulks onder de kop "Na Eurodivisie fiasco - Van Tienen-aanhangers proberen het nu met "Jong Europa".

Voorshands is er evenwel geen enkele aanwijzing voor het bestaan van enig contact tussen deze organisatie en Paul van Tienen, dan wel diens voormalige medewerkers.

STAKINGSOVERZICHT OKTOBER 1962

Bedrijf : N.V. Werkspoor te Utrecht (Afdeling
apparatenbouw).
Aanleiding : ontevredenheid over tariefherziening.
Inmenging vakbonden : geen.
Resultaat : tariefherziening voorlopig opgeschort.
Aantal werknemers : \pm 2500.
Aantal stakers : \pm 175.
Duur van de staking : \pm 2 uur (10-10-'62).

Bedrijf : Tankopslagbedrijf Amatex te Amsterdam.
Aanleiding : Directie voert continu-arbeid in en ont-
slaat 2 reserve-stokers wegens werkwei-
gering.
Inmenging vakbonden : NBV/NVV bemiddelde en belegde personeels-
vergadering.
Resultaat : ontslag 2 reserve-stokers ongedaan ge-
maakt.
Aantal werknemers : \pm 100.
Aantal stakers : \pm 100.
Duur van de staking : $1\frac{1}{2}$ dag (11 en 12-10-'62).

Bedrijf : Amsterdamse Droogdok Maatschappij.
Aanleiding : ontstemming over berekening tariefwerk
op een bepaald werkobject.
Inmenging vakbonden : geen.
Resultaat : onbekend.
Aantal werknemers : 1500.
Aantal stakers : onbekend (een ploeg klinkers).
Duur van de staking : 1 dag (12-10 's middags en 15-10 's ochtends).

A G E N D A

<u>Datum:</u>	<u>Bijeenkomst:</u>	<u>Plaats:</u>	<u>Organisatie:</u>
10-12 nov. november	Internat. Vredesconf. Bureau en Raadsverg. Internat. Democr. Vrouwenfed.	Straatsburg ?	Fr. Vredesrd. IDVF
*1-3 dec.	Internat. Auschwitz Comité	Boedapest	IAC
*12 - 18 dec.	4e Internat. conf. VVI Land- en Bosbouw.	Sofia	WVV
*13 - 16 dec.	4e Congres Féd. Internat. des Résistants.	Warschau	FIR
14 - 16 dec.	WVV-conf. over EEG.	Leipzig	WVV
15 - 16 dec.	Partijconf. CPN.	?	CPN
*15 - 16 dec.	Westeur. conf. amnestie Portugese politieke gevangenen.	?	Com. ad hoc
22 - 25 dec.	Kerstcongres ANJV.	Rotterdam	ANJV
eind 1962?	Vredesconf. voor Landen v.d. 3 continenten.	Havanna	WVR+ Afro- Aziat. Solida- riteitscom.
eind 1962	Alg. Raadszitting Wereldvredes- raad.	?	WVR
1962?	Medische conferentie Féd. Internat. des Résistants.	Noorwegen	FIR
1962	Congres Socialistische Werkerspartij.	?	SWP
begin 1963	Wereldcongres Internat. Ver- eniging Democratische Juristen.	?	IVDJ
mei 1963	2e Wereldconf. voor vrouwelijke arbeidskrachten.	Boekarest	WVV
Pinksteren '63	3e Volkel-protestfietstocht.	Volkel-Soes- terb.-A'dam	ANJV/OPJSJ
juni 1963	5e Congres Internat. Democr. Vrouwen Federatie.	Moskou	IDVF
zomer 1963	Semin. problemen stud. reis- bureaus.	Italië?	IUS/It. Stud. org.
1963	Internat. bijeenk. v. jonge toeristen.	Hoge Tatra (Tsj.)	WFDJ

<u>Datum:</u>	<u>Bijeenkomst:</u>	<u>Plaats:</u>	<u>Organisatie:</u>
1963	2e Internat. conf. VVI-Handel.	Zuid-Amerika?	WVV
1963	Buitengewoon congres CPN.	?	CPN
1963	Eur. conf. Verzetsstrijders en Nazi-slachtoffers.	?	FIR

* nieuw c.q. aangevuld.